

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **E. H.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, ul. 28. října 117, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2006, č. j. 38 Cad 29/2005 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byl zamítnut její návrh na ustanovení bezplatného zástupce z řad advokátů. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně sice splňuje podmínku předpokladů pro osvobození od soudních poplatků, avšak ustanovení zástupce pro toto řízení není nutné k ochraně jejích práv. V daném případě se posuzuje zákonnost rozhodnutí žalovaného na základě zjištění majetkových a finančních poměrů, které jsou rozhodující pro přiznání dávky. Soud proto musí vycházet z těchto poměrů a ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle soudu tak nejde o případ skutkově složitý a právně obtížný, aby žalobkyně musela být zastoupena advokátem.

Usnesení soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. Je přestárlá a těžce nemocná, nemůže se osobně zúčastnit jednání, a proto nutně potřebuje k ochraně svých práv advokáta. Podmínky pro jeho ustanovení splňuje v plném rozsahu. Rozhodnutí soudu se podle ní opírá o nesprávné právní posouzení věci a stěžovatelka se jím cítí být zkrácena na svých právech. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížních bodů, které shledal obsahově podřaditelnými ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně jiné vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítá, že je stará a nemůže se dostavit k jednání soudu, a proto jí musí být ustanoven advokát. Tím ovšem směřuje dva procesní instituty - nařízení jednání a ustanovení advokáta - a to ne zcela adekvátním způsobem. Jedná se o dvě na sobě zcela nezávislé otázky; z toho pouze posléze uvedená vyžaduje právní posouzení soudem. Zatímco podmínky pro nařízení jednání jsou splněny již tím, že jeden z účastníků na jeho nařízení trvá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), ustanovení advokáta žalobci je podmíněno splněním dvou zákonných podmínek (předpokladem, aby splňoval podmínky pro osvobození od soudních poplatků a – kumulativně – potřebné zastupování k ochraně jeho práv). Každá z uvedených procesních otázek se tedy řídí svými, zákonem přesně stanovenými pravidly. Trvá-li pak žalobkyně na nařízení jednání za situace, kdy není s to se jej osobně zúčastnit, je tato skutečnost pouze jedním z hledisek, které je nutno vzít v potaz při rozhodování o ustanovení advokáta, resp. přesněji při posuzování otázky, zda je nebo není ustanovení zástupce třeba k ochraně jejích práv.

Za významnější hledisko je však třeba považovat hmotně-právní charakter projednávané věci, jak správně učinil Krajský soud v Ostravě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 19/2003 - 45, publ. pod č. 492/2005 Sb. NSS). V daném případě se rozhodnutí správních orgánů odvíjí výlučně od výše příjmů rodiny žalobkyně. Správní orgány byly před vydáním svých rozhodnutí obeznámeny s námitkami žalobkyně, podle nichž jsou skutečné příjmy rodiny nižší v důsledku péče manžela žalobkyně o osobu blízkou žijící na Slovensku. S těmito námitkami se vypořádaly. Úvaha krajského soudu o skutkové jasnosti případu je tedy zcela oprávněná a jeho rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud za podložené. Krajskému soudu lze vyčíst snad jen poněkud přílišnou skouplost odůvodnění jeho rozhodnutí.

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. srpna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

